

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ex Illvstrissimo Cardinali Bellarmino Epitome
Controuersiarum Omnium huius Aeui
Lvthero-Calvinisticarvm Sub diuersis Titulis bis
Quadripertitis digestarum**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiae, 1624

II. De Svmmo Pontifice.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11726

DICO AD I. Commendavit Ecclesiam omnibus Christus; sed non æquè; nam soli Petro dixit: *Pasce*. scilicet omnes primariè & eminenter cum iurisdictione, etiam maiores in doctrina, seu spiritu. Nam ab his non pendet per se iurisdicção.

AD II. At multa solus ac primus per egit; cur illa præterit Calvinista? Nec sequitur, Electores hoc decreverunt; ergo Imperator non habet Primatû. Ita, Apostoli Diaconos instituerunt: ergo Petrus non habuit Primatum? *Dein:* Missus Petrus est, non ex imperio cuiusquam; sed vel ex consensu, ut Pater misit Filiû, & hic Sp. Sanctum: Vel ex directione & consilio; ut Consilarii subinde mittunt Regem. *Demum:* Sic multæ quæstiones deferuntur ad parlametum; saluo Regis primatu.

AD III. Erravit Petrus, sed in Facto; quia simulabat Iudaismum cum scandalogentilium. At in Fide errare non potuit: Quia *Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.* Nec ideo Primatum non habuit, licet reprehensus sit iussu à Paulo: Ut David à Ioab arguebatur, non ideo non erat Rex, 2. Reg. 19. Possunt enim superiores corrigi à subditis; sub debito modo. Ita S. Patres, & Col. 4. vers. 17. Nam apud D. Tho. 2. 2. q. 33. 4. 4. correctio duplex est, iustitiæ; quæ est Prælatorum; & Caritatis; quæ & inferiorum est, adeoque omnium.

II. DE PONTIFICE ROMANO.

QVÆSTIO VIII.

An S. Petrus Romæ vixerit usque ad mortem Episcopus?

LUTHERANI, ut Velenus, Illyricus, Magdeburgense, pernegant.

CALVINVS, ob Scriptorum consensum non pugnat, Mortuum Romæ Petrum: at Episcopum ibidem egisse diffitetur. Vide *Genealogia part. 2. q. 1.*

SVASIONES ipsorum infra promemus cum alternis resolutionibus.

AVTOR. Fuisse Papam, huc requiritur.

1. Fuisse Episcopum Romæ.
2. Neque satis hoc, sed nec mutasse Episcopatum ibi susceptum.
3. Fuisse Romæ.
4. Aut ibidem obiisse, non requiritur. Omnia tamen quatuor ista de S. Petro verè affirmari, certa docet series historiæ, ordine subiecto.

PERIODVS APOSTOLATVS S. PETRI.

Anno Christi nati 31. Tiberij 15. Discipulatus Petri, 1. Vocatus ad Apostolatû nominatur Cephas. Ioan. 1. id est Hieronymo, in Gal. 2. Saxum seu Petra: aut Optato Mileu. l. 2. contra Parmeni. Caput. Baptizatusque à Christo, ait Euodius apud Niceph. l. 2. c. 3. cæteros baptizat Apostolos.

Anno Christi nati 33. Tiberij 17. Discipulatus Petri 2. Petro ob Confessionem Primatum promittit Christus. Liqueat supra.

Anno Christi nati 34. Tiberij 18. Petri Papatus Ierosolymis 1. Petro Resurgens apparet soli Christus: Ambr. in Luc. 24. Qui tradit ei, confirmatque Primatum. Matth. 18. Claudum Aët. 3. sanat, constituitur.

stiturque synedri. Dimissus, *Act. 5.*
ymbrâ sanat agros.

Anno Christi nati 35. pass. 1. Tiberij 19.
Petrus cum Ioanne ad confirmandos
Samaritanos conuerlos pergit. *Act. 10.*

Anno Christi nati 39. pass. 5. Caligulæ
1. Petri Papatus Antiochia. 1. Paulus fuga
elapsus venit Ierosolymam videre Petrū.
Petrus pacificâ Iudæâ, Galilæâ, & Sama-
riâ, pertransibat vniuersos. Chrys. hom.
21. in Acta In dispersione post necē Ste-
phani, venit ANTIOCHIAM, *Act. 11.*
Erigitque ibi Cathedram. *Hier. in Gal. 2.*
Itaque Ierosolymis annos exegit qui-
nos.

Anno Christi nati 40. pass. 6. Caligulæ 2.
Petri Antiochia 2. Petrus latē peragrans
visitat Ecclesias, miraculis clarus, *Act. 9.*
Hier. epist. 77.

Anno Christi nati 41. pass. 7. Caligulæ 3.
Petri Antiochia 3. Petrus Gentiles pri-
mus conuertit, *Act. 10.* id ei exprobran-
te Cerintho. *Epiph. her. 28.*

Anno Christi nati 44. pass. 10. Claudii
2. Petri Antiochia 6. Petrus ab Agrippa
vinculatus, cæso Iacobo, *Act. 12.* ab An-
gelo eductus, varia loca perlustrans Epi-
scopos instituit: ac post Diuisionem A-
postolorum ROMAM abiit, *Bzouius §.*
11. ex Hier. de Script. Eccles. stat contra Si-
monem Magum, §. 25. at Cathedram
erigit Pontificalem.

Anno Christi nati 45. pass. 11. Claudii
3. Petri Romæ 1. Petrus Primam ex Vrbe
scribit Epistolam, Euodio sibi Antiochię
subrogato. Sic *Ignatius epist. 12.* Scriben-
te Euangelium Marco, comitē Petri,
ab hoc missio Alexandriam, ad fundan-
dam ibi Ecclesiam.

Anno Christi nati 51. pass. 17. Claudii

9. Petri Romæ 7. Petrus edicto Claudii
cum Christianis ac Iudæis Vrbe pulsus,
Ierosolymis Concilium de Legalibus
instituit. *Act. 15. Sueton. in Claudio c. 25.*
Exulat ergo ex Vrbe VII. annos.

Anno Christi nati 57. pass. 23. Neronis 1.
Petri Romæ 13. Nerone Iudæos Vrbi resti-
tuente, *Act. vlt.* Petrus quoque reuer-
rit eodem: Cuius Vicarium Linus age-
bat.

Anno Christi nati 59. pass. 25. Neronis 3.
Petri Romæ 15. Paulus Romam venit;
causam suam eoram Nerone perorat:
exacto biennio in libera custodia dimis-
sus peragrat Hispaniam: Inde

Anno Christi nati 68. pass. 34. Neronis
12. Petri Romæ 24. Petrus cum Paulo cō-
uolat ROMAM, ad afflictam Ecclesiam
subleuandam. Simonem Magum præ-
cipitat; fit nexus cum Paulo. Teste Ba-
ronio è multis.

Anno Christi nati 69. pass. 35. Neronis
13. Petri Romæ 25. Coronam fert Marty-
rii cum Paulo. Succedit Linus Papa.

Itaque Petrus primū annos egit Ro-
mæ VII. dein exul, IV. demum alios
XIV. ibidem: Fuit igitur Pontifex Ro-
manus annos 24. menses 5. dies 11. Ita
Baronius. Et menses isti Chronogra-
phorum in annis quinque designan-
dis differentiam intulerunt. Hęc hi-
storia: Indeliquer controuersia.

I. Petrus Romæ primus prædicauit.
1. Quia 1. Pet. vlt. *Salutat vos Ecclesia in*
Babylone, id est, Romæ: *Apoc. 17. quæ sedet*
super septem colles. Ita Papias apud Euseb.
1. 2. c. 15. 2. Quia constat, *Act. vlt. &*
epist. ad Romanos, multos Romæ degisse
Christianos: at hos à S. Petro factos: te-
stib. S. Patribus, apud Bell. 1. 2. de Pont. c. 2.

X 2. Quia

3. Quia S. Marcus, Petri socius, Romæ scripsit Euangelium, teste *Irenæo* l. 2. c. 1. *Hieron. de viris illust. &c.* 4. Quia Sim. Magum ibi prostravit: *Irenæus* lib. 3. c. 3. 5. Quia Luthero-calvinistæ Romam esse Babylonem proclamant: Inde Lutheri prodiit liber de Captiuitate Babylonica. Eaque sola de causa Magdeburgenses *Cent. 1. lib. 2. c. 4.* Apocalypsin non reiecerunt.

INSTAT Velenus: & 1. Duas Babylonones fingit, Assyrianam, & Ægyptiam.

Sed non docet.

2. Illud Apoc. 18. *Cecidit, cecidit Babylonia. &c.*

AT, Patres intelligunt de Roma idolatrica; non de Christiana ibi Ecclesia.

3. Apocal. 18. *Exite de illa. &c.*

AT, Impiâ sc. nam de Ecclesia Rom. exisse nemo legitur.

Roma autem figuratè Babylon dicitur, teste *Tertull. l. 3. contra Marcio.* Quod, sicut illa Nabuchi caput imperii, captiuum tenuit Israël; sic Roma Christianos in Neronis persecutiõe premebat Ideoque *cecidit* impia, surrexit pia: *Hier. lib. 2. in Iouin. Scriptam in fronte blasphemiam Christi Confessione delesti.*

4. Velenus mentitur, Tranquillum & Tertullianum dicere, statim post Christum passum Romæ cœpisse Christianos: & Barnabam ibidem prædicasse primum.

AT, 1. Ante visionem delinteo, factam Pero, Gentibus nemo ausus fuit prædicare. 2. Et Barnabas à latere Pauli non abiit, *Act. 11. 12. 13. 14. 15.* vsque post Conc. Ierosol. scilicet anno 21. post Christum passum; post Tiberii mortem anno 13. Christi nati anno 35. Petri Romæ anno 11.

II. Petrus Romæ Sedem Episcopale habuit, nec aliò transtulit. 1. Docet id continua Successio: 2. Patrum ac Orbis consensus; atque etiam aduersariorū fatentium, omnibus Christianis, ad vsq; tempora Wicleffi, sub annum 1400. fuisse id persuasissimum. 3. Quia negant Romæ Petrum sedisse Episcopum, Vbinam confederit, docere? nec fingere sat sciunt.

III. Ibidem verò vitam Martyrio finisse testantur iidem.

OBJECTIONES Veleni, Caluini, Illyrici, futilitate ipsa futiliores ac mendaces, vide in Bellarm. c. 5. 6. 7. Esto; sint variæ circa varia sententiæ historica: nulla tamen varietas in hoc est, quod Romæ sit mortuus Episcopus Petrus.

Q V Æ S T I O IX.

An Petrus Iure diuino habere perpetuum Successores debuit?

LUTHERVS lib. de potest. Papa: Illyricus de primatu Papa: Schmalcaldici, Magdeburgenses in singulis *Cent. c. 7.* CALVINVS *Instit. l. 4. c. 6. & 7.* cum Hæresiarcha Nilo Episcop. Theiss. pernegant. 1. Iure diuino Succedi Petro; 2. Aut Succedere Romanos Episcopos. Causæ patebunt.

AUTOR. I. Iure diuino debet ALIQUIS Petro in Primatu Ecclesiæ totius succedere. Nam FINIS Pontificatus est, Pontificem esse propter Ecclesiam; non contra: Vnde Aug. lib. de Pastoribus c. 1. *Quod Christiani sumus, propter nos est; quod Præpositi sumus, propter vos est.* At magis nunc, quàm tunc sub Apostolis, Vno eget Pastore Ecclesiæ; cū nunc & plures, & deteriores sint Christiani. Non igitur cum morte Petri debuit Pon-

Pontificatus extingui; sed cum Ecclesia continuari. Cum autem Ecclesia iure diuino sic instituta sit Christiana, vt perduret vsque ad consummationem sæculi, omninò perinde necesse est, Pontificatum perdurare debere in Vno Aliquo Pontifice, demortuis succedente. Huc valent, quæ *quæst. 3. de Monarchia* disceptauimus.

Vide in *Antichristo p. 2. q. 4.* plura de Iure diuino.

NOTA paucula.

I. Aliud esse Successionem; aliud Rationem successionis. *Successio* in Pontificatum Petri est ex Instituto Christi, iurisque Diuini, vt perduret vsque ad finem mundi; Ideo quisquis succedit, accipit à Christo Pontificatum. *Ratio Successionis* autem est ex Facto Petri, non ex Instituto Christi: Factum est Sessio eius Romæ. Hanc Petro apertè iussisse Christum sentiunt S. Marcellus *epist. ad Antiochenos*; S. Ambr. *Orat. contra Auxentium*; Athanas. *apologia pro fuga sua*. Neque est improbable.

II. ALIQUEM Succedere debere Petro est de Iure diuino: At Rom. Pontificem succedere oportere est de fide. Prius, quia Successio est à Christo instituta: patet in Antichristo meo: At verò hæc Romana successio est ab hominibus, scilicet à S. Petro & Conciliis orta descendit.

Potest autem esse aliquid de fide; vt V.g. Paulum habuisse penulam, quod nō ideo tamen esse Iuris diuini dici debet: Quia non habuit eam ex Institutione Dei. Itaque Romanum Episcopum Succedere Petro debere, etsi non est expresse in Scriptura; ex ea tamen euidenter deducitur; Ideoque est de fide: Et orbis

totius, omniumque sæculorum Consensus sic tenuit semper.

III. Pontificatus Petri, & Episcopatus Romanus non sunt actu duo, sed vnum; etsi is à Christo immediatè, hic à Petro sit coeptus. Is enim in se continet Patriarchatum, Archiepiscopatum, Episcopatum; quæ vnū sunt actu, potentiā plura.

IV. Petro succeditur, non aliis Apostolis in Apostolatu. Quia Petro nominatim in persona, ceu Capiti & Pastori Vniuersali data Potestas est Apostolica; cæteris nec tota supra etiam coapostolos; nec ita sigillatim, semel & simul: sed in genere certæ solum partes gregis; nec simul & semel: Vt ligandi potestas, *104. 20.* Prædicandi & Bagtizandi *Mat. 28.* Consecrædi, *Luc. 22.* Quorū par Officiū manet cōmune; *Successio* autem, locorum est, & personarum peculiaris ac propria.

OBSTACULUM. I. Nilus. Papa est Episcopus, non Apostolus: Apostoli enim ordinarunt Pastores & Doctores, non Apostolos: Ergo Papa succedit Petro non in Apostolica potestate,

RESPOND. In Apostolo tria sunt: 1. Vt sit immediatus Christi minister à Deo doctus sic, vt Sacros libros scribat. 2. Vt Ecclesias constituat: 3. Vt summam in omnes Ecclesias habeat potestatem. Duo posteriora, non primum, conueniunt Papæ Romano.

II. CALVINVS *Instit. libr. 4. c. 6. §. 8.* Etsi Petrus XII. Apostolis præfuit; non ideo toti orbi: minus Papa. *Ibid. §. 11.* Si ideo Papatus esse Romæ debeat, quia ibi Petrus vita perfunctus est; ergo Iudaicus Pontificatus debuisset in deserto fuisse, vbi diem clausit Moyses: at non hoc: ergo nec illud.

RESP. AT fixa Sedes inducit fixum Pontificatus locum; non migratio per desertum. Et Petrus orbi præfuit vniuerso, patet suprà.

X 2 3 Ibid.

III. Ibid. §. 12. Priuilegium Pontificatus si est *Locale*; iam hic debetur Antiochiæ: si *Personale*, iam nil ad Romam magis, quam aliam urbem: Si *Mixtum*, tunc fuit temporarium, expirauitque cum Petro.

RESP. Ex Instituto Christi, est Personale; ex Facto Petri, est Locale Personale; autem est duplex: Priuatum, quod personæ pro se sola datum cum ea expirat: Publicum, quod datum est personæ pro se, & pro successoribus: Vt, Pontificatus Petro; Apostolatus verò datus est priore modo pro solis Apostolis, quibus ideo non successum est in priuilegio; sed in Episcopatu. Quia tamen Petrus Romæ sedit; ideo eius Personale priuilegium factum est mixtum.

IV. Ibid. c. 7. §. 28. Si, quæ Petro dicuntur, Romano Papæ dicta censentur; ergo hi omnes forent Satanz: Matth. 16. vti Petrus est dictus.

RESP. Dicta Petro sunt triplicia: Quædam pro se, vt vni ex Fidelibus: Vt Matth. 18. Si peccauerit in te frater tuus, &c. Quædam pro se solo tantum: Vt vade Satana. Ter me negabis: scilicet ob priuatæ eius personæ defectum. Quædam pro se & successoribus, ratione officii Pastoralis: Vt Pasce oues. Confirma fratres. Quodcumque ligaueris.

LUTHER: argumentula sunt straminea, & ficulnea.

Q V Æ S T I O X.

An Petro Romanos Episcopos succedere in Monarchia Ecclesia, sit de Fide?

AUTOR. Petrus ex Instituto Christi, iure diuino, debuit habere Successores: patet quæstione præcedenti: maximè in Antichristo. Sed alios ha-

bere non potuit, non debuit (ex ipsius Facto) nisi Episcopos Romanos: Et is habuit summum Pontificatum: ergo et hi, etiam immediatè à Christo. Vide in Geneal. p. 2. q. 2.

2. Idem demonstrari vide apud Bell. c. 13. ex Conciliis, c. 14. Testimoniis Pontificum. cap. 15. Ex Patribus Græcis. c. 16. Latinis. cap. 17. ex Origine Primatus. c. 18. Ex Autoritate exercita Papæ. cap. 19. Ex Legibus, Dispensationibus, & Censuris. cap. 20. ex Vicariis Papæ. cap. 21. ex iure Appellationum.

F. LUTHERO-CALVINISTÆ, Concilia non recipiunt celebrata post annum Domini DC.

AT, ex prioribus docemus Rom. Pontificatum continuum.

II. TESTIMONIA Pontificum Rom. vsque ad annum DC. dicunt Luthero-calvinistæ esse recentia, & supposititia.

AT, consensu plurium redarguuntur.

Posteriores post annum DC. Papæ aiunt fuisse Antichristos.

AT, tunc vniuersa Ecclesia fuisset Antichristiana; & Ecclesia Dei interisset. De Papis aliis comminiscuntur Vana.

III. Ex S. Patribus Calvinus & Illyricus obiciunt Cyprianum, Hieronymum, Bernhardum.

AT, sycophanticè. Et, ex illis ostendisse, Romani Pontificis Monarchiam ab ipsa Christi resurrectione, Autore Christo, principium accepisse; Ostensivum genus argumenti dicitur.

IV. Ad Impossibile ducens argumentum tale est. 1. Si non est, vt dicimus; ergo alio tempore & autore coepisse illam dicendum est; at nec Tempus, nec

nec Autor alius notari potest. Ergo de fide est Pontificatum à Christo coepisse, & accipi porro.

QVÆSTIO XI.

An Pontificatus aliunde, quam à Christo, inceperit?

Hæreticorum opiniones quatuor sunt apud Ioann. de Turrecremata, l. 2. cap. 39.

Prima Dicentium, Autoritatem Rom. Pontificis esse ab Apostolis.

AUTOR. At, si de Facto Petri id dicat; Est. Si de consensu Apostolorum ad Christi Institutionem, adque Petri fixam Romæ Sessionem, etiam est ab Apostolis: Si de Institutione Pontificatus id dicat hæc est à solo Christo. Verè igitur Anacletus Epist. 3. *Sacro sancta Rom. Ecclesia non ab Apostolis; sed ab ipso Domino Primum obtinuit: ubi ait: Tu es Petrus, &c.*

II. Nihil est hæresis: Ab Concilio Generali est Romanus Pontificatus.

AT, verè Gelasius. *S. Rom. Ecclesia nullis Synodis constituta ceteris Ecclesiis prælata est: sed Evangelica Voce Domini Primum obtinuit.*

III. Ab elegantibus Papam Cardinalibus coepisse Papam. Ita Synodus Schmalcaldica, docens inde Papam non esse supra Ecclesiam; quod hæc eam eligat.

AT, 1. Papæ priores fuerunt Cardinalibus; & hi ab eo creantur. 2. Si Cardinales conferrent Pontificatum, & eum auferre possent: at non possunt. ergo. Est tamen designatio Personæ electæ ab electoribus: coniunctio autem Pontificatus cum electa persona fit à Christo mediante actu humano electorum, declarantium talem esse Pontificem Summum.

IV. Hæresis fuit Marfilii de Padua: Dein Wicleffi; tum Hussi: Pontificatum à Cæsare Constantino Magno coepisse.

AT, hic palatium Lateranense quidem donavit, & Temporalia multa: nil autem Spiritale: Simul fatetur Petrum Christi Vicarium fuisse; ideoque Successores eius, Ecclesiæ totius Principes: Quo quid Fidei, quidque Iuris semper fuisset, declaravit.

CALVINVS Instit. lib. 4. c. 7. §. 17. fingit, in Græcos donatum Pontificatum à Phoca Imperatore descendisse: In Gallos translatum inq; Germanos à Pipino; dein à Carolo. Sic & **LUTHERVS** lib. de Supputatione temporum. Centuriatores, Cent. 6. c. 1. Illyricus in hist. de Primatu. Schmalcaldici. &c.

LUTHERVS lib. de potest. Papæ, à Carolo IV. Pontificatum Romanis ait esse delatum; docetque ex Platina in vita Benedicti II.

AUTOR. At Lutherus aut fallit, aut fallitur. Ita res habet.

1. A temporibus Iustiniani, qui à Gothis urbem liberarat, Imperatores consueverunt electionem Papæ non permittere, nisi ab iis confirmatam. Id quod Papæ tolerabant, ad maius bonum, pro tempore; quod inuito Imperatore minus suum exequi se non posse viderent: teste *S. Greg. in Ps. 4. pœnit.* Carolus IV. verò hoc ius suum remisit Benedicto II. Et hoc Platina dicit.

2. Phoca autem solum declaravit & testatus est Rom. Pontificem fecisse semper Caput Ecclesiæ. Causa declarationis erat, superbia Constantinopolitanorum Episcoporum, se scribentium *Universales.*

3. De Pipino & Carolo vera historia est ista; testibus multis apud *Bellarmin. l. 2. de Pontif. l. 17.* Reges Franciæ, quod ante

X. 3. Pipi-

Pipinum per annos 80. vitam epicuræ-
am agerent, omnisque Religio penè ex-
tincta iaceret; proceres regni, & S. Boni-
facius Episcopus Mogunt. exorant Pa-
pam Zachariam, ut absolutis à iuramen-
to subditis, regnum transferret in Pipi-
num, & Carolum. Hi in Papam grati,
nil noui in eum beneficii contulerunt,
nisi quod Sedis Romanæ protectionem
& Religionis Christianæ profiterentur,
ac re ipsa præstarent. Vide Bellarmin.
lib. 2. c. 17.

QVÆSTIO XII.

*An Papa humano iudicio sub-
iacet?*

LUTHERANI, CALVINIANI, cæteri-
que hæretici duo aiunt: 1. Cum Marfilio
de Padua, olim damnato, teste *Turrecrem. l. 1.
4. de Eccl. p. 2. c. 37.* Papam ab imperatore
posse iudicari, puniri, deponi. 2. Cum
Nilo *lib. de Primatu: posse à Concilio.* CAL-
VINVS similiter *Inst. lib. 4. c. 1. §. 19.*

AUTOR, Romanus Pontifex. 1.
Quà Caput Pastorque orbis Christiani,
VNVS SOLVS dici debet; non PRI-
MVS: quia non habet secundum: Quà
Patriarcha, *Primus* est; quia plures post
eum sunt Patriarchæ ac Primates.

2. NEC quà Princeps secularis; nec
quà Episcopus potest vel ab Imperatore,
vel ab Cōcilio etiā generalissimo iudica-
ri. Quia supra omnes est; & Pontifica-
tum habet à Christo, nō ab hominibus:
ideo solius Christi subiacet iudicio.

3. Posito, non dato; Si fieret hæreti-
cus; tunc eo ipso per se desineret esse Pa-
pa, Caputque Ecclesiæ: Sicuti per se de-
sinir hæreticus esse Christianus, & Eccle-
siæ membrum. Declaratur verò hæreti-

cus aut ipsa facti notoritate; aut à Con-
cilio generali: Non ab eo deponitur; sed
à Deo depositus declaratur. 1. Sicut,
Luc. 12. *Veni & Dominus serui illius, & po-
net partem eius cum infidelibus.* 2. Quia
præter Christum non habet se altiore
Dominū in terris Papa. 3. Sic Conci-
lia & S. Patres: *Sancta Sedes à nomine
iudicatur.* Vide Bellarminum lib. 2.
cap. 26.

1. **O**BIICIT Nilus tria. 1. Petrus à Paulo se ob-
iugari tulit.

AT, ea fraterna correctio erat; nō iu-
dicialis. Et Paulus se Petro submitit;
ideo enim ascendit, ut conferret cum
eo Euangelium.

2. Honorius est à Synodo VI. condemnatus.

AT, solum hæreticus declaratus.

3. Papa Legibus subiacer Ecclesiasticis.

AT, directiue; non coactiue. Cano-
nes Synodi sextæ contrarii, sunt suppo-
siti.

II. **O**BIICIT CALVINVS *Inst. l. 4.
c. 7. §. 19. 20. 21.* Gregorius se Imperatoris
seruum appellat.

AT, teste Diacono l. 4. vitæ eius, c.
38. idem Clericos Filios, seculares om-
nes Dominos suos dicere consuevit.
Tenebat autem tunc dominium tem-
porale in Urbem Imperator.

Adhæc, sæpè Imperatores, ut oues, à
Papis Pastoribus iudicatos; contra nun-
quam, legimus: Ut Philippus à Fabiano,
Theodosius ab Ambrosio: Arcadius ab
Innocentio &c. Et S. Greg. eadem *epi-
stol. 31. lib. 4.* quam citat Calvinus, docet,
Imperatorem debere Sacerdoti hono-
rem: Et Constantinum, etiam volen-
tes Episcopos, iudicare non ausum me-
morat: Et vocatus ab Imperatore *Sim-
plex*, de graui cum iniuria culpat.

2. **O**BIE.

2. O B I E. Christus Pilato, Ioann. 19. *Non haberes potestatem aduersus me, nisi tibi datum esset desuper.* Vbi Aug. Quia, Rom. 13. *Non est potestas nisi à Deo.*

R E S P. Cyril. & Chryl. aiunt ibi, loqui Dominum de potestate permissionis diuinæ, non Iurisdictionis: iuxta. Luc. 22. *Hæc est hora vestra, & potestas te- nebrarum permessa.*

3. O B I E. Act. 25. *Ad tribunal Cesaris sto, ibi oportet me iudicari.* Cesarum appello.

R E S P. Cæsar erat de facto, non de iure Iudex Pauli: etsi ethnicus, at Cæsar. Ideo neque infidelium Iudex est Papa; 1. Cor. 6. *Quid ad me de his, quæ foris sunt, iudicare?* Proinde ciuilitur etiam Papæ erant Ethnicis Imp. subiecti.

4. O B I E. *Omnis anima Potestatibus sublimioribus subdita sit.*

R E S P. Hæc generalis admonitio est ad omnes. Nam & Christo subditus Papa est.

5. O B I E. In Veteri lege, 3. Reg. 2. Salomon deposuit Abiathar Pontificem; substituitque Sadoch.

R E S P. Hieron. lib. 1. contra Pelag. August. &c. In Veteri Testam. summa potestas fuit temporalis; in Nouo, Spiritalis. Dein Pontifices in Sacris erant supra Reges: at Abiathar in Politiam peccarat: ideo plexus est; ut impleretur sermo Domini; cuius executor Salomon erat. Quare Papæ sub ethnicis tolerabant potestatem facti, non iuris: Sicut Dominus, Matth. 17. pendens tributum, quod prius docebat se non debere.

Q V Æ S T I O XIII.

*An Papæ rectè dicatur Vniuersalis;
aliisque Nominibus?*

L V THERVS lib. de potest. Papæ, ait S. Gregorium titulum Vniuersalis, Summi, Sanctissimi, reculas-

A T, Concil. Chalcedon. S. Leoni, & aliis cum alii tribuerunt.

2. Magdeburgenses Cent. 6. c. 7. mentiuntur Papam à Iustino Imperatore creatum Patriarcham anno 320.

A T, in Concil. Chalcedo. anno 454. dicitur prædecessoribus Vniuersalis Patriarcha.

3. CALVINVS Instit. lib. 4. c. 7. §. 4. Negat mendax, oblatum in Concilio Chalced. nomen Vniuersalis S. Gregorio fuisse.

A T, Act. 3. ab Conc. Chalced. sæpè id nomen datur illis.

CALVINVS instat ex S. Georg. l. 4. epist. 32. nomen Episcopi Vniuersalis esse profanum, Antichristi prænuncium, sacrilegum. Illyricus & Lutherus huc allegant Gratianum dist. 99. Vniuersalis nec Romanus Pontifex appellatur.

A T, Vniuersalis dicitur dupliciter: 1. Sic, ut solus sit omnium locorum Episcopus, & cæteri eius Vicarii tantum: Itaverum dicit Calvinus. 2. Sic, ut Vniuersæ Ecclesiæ curam quidem habeat; non tamen locales Episcopos excludat: Et ita est Papa: agitque sycophantam Calvinus. Vide Bellarmin. lib. 2. de Pontif. c. 31.

II. Nomen est PAPA. S. Ignatius epist. ad Mariam Zarbensem: *Cum esses Rome apud Papam Linum.* Significat Patrem, per modum blandientis. Hom. odyss. l. 6. *Χαίρει Πάππα φίλτατε.* Vox usurpata Iuuenali, Aufonio, Sacris, profanis.

INSTANT. Alii quoque Episcopi Papa dicti: ut Augustinus ab Hieronymo. Hinc & Sacerdotes dicuntur Patres.

A T Pontifex sic dicitur, 1. antonomasticè. 2. Solus est Vniuersalis Papa. 3. Ipse neminem vocat Papam.

III. Nomen, PATER PATRVM.

IV. Pon-

IV. Pontifex Christianorum. V. Summus Pontifex. VI. Princeps Sacerdotum. VII. Vicarius Christi. VIII. Caput Ecclesie. IX. Fundamentum. X. Pastor ouilis Domini. XI. Rector Domus Dei. XII. Custos Vineæ. XIII. Pater & Doctor omnium. XIV. Prasul Apostolica Sedis, &c.

III. DE PAPÆ POTE- STATE SPIRITALLI.

QVÆSTIO XIV.

*An Papa quæstiones Fidei ac Mo-
rum infallibili iudicio definias?*

LUTHERVS lib. de Conciliis: CALVINVS Instit. l. 4. c. 7. §. 28. Sic & omnes Luthero-calvinistæ, superantes hæresiarcham Nilum, pertendunt: Papam vt Papam, etsi cum Generali Concilio quid definiret, esse posse hæreticum in se, hæresinque alios docere: Et de facto docuisse: Calvinus narrat quædam cum Cardinalibus docuisse; Animã vnã cum corpore extingui.

II. Erronea NILI Papam, vt Papam, esse posse hæreticum, & de facto docuisse hæresin: sed, si absque Conc. generali definias. Sic & plures Parisienses vt Gerson, Almain, Alphonsus à Castro, Adrianus IV. qu. Infallibilitatem in Ecclesia, non in Papa, constituunt.

III. Sententia, Alberti Pighii lib. 4. Hierare. Papam, etiam solum quid definientem, non posse errare.

AVTOR. Sed omnes ex sententiæ reprobantur. 1. Vt malitiosa hæresis. 2. Vt periculosa: & erronea quoque, si accedat pertinacia pugna: 3. Vt non sit probabilis. 4. Igitur sequitur media talis.

Papa, vt Papa, siue cum Cardinalibus,

siue cum Concilio, siue sine his solus, nõ potest quicquam definire hæreticum, ab Ecclesia tota Credendum. Sic Communis cæterorum omnium Doctorum, Infallibilitatem constituit in Pontifice; non in Concilio. Debet tamen Papa facere quod in se est, idoneos consulendo. Qui enim promisit Finem, promisit & Media Christus. Est de Fide.

I. Quia Luc. 22. *Simon, Simon ecce.* &c. *Ego autem rogaui pro te, vt non.* &c.

1. Sententia Parisiensium vult, oratum pro Ecclesia; Cuius figuram Petrus representabat.

AT, falsum vtrumque. Quia Dominus personam designauit vnã, *Simon, Simon*; pro *Te*; *Fides Tua*; & *Tu*. Et incipiens loqui in plurali, *expetiuit vos*, mutauit formam in singularem, *Te, Tua, Tu, Et Tu aliquando conuersus confirma fratres Tuos.*

2. Alii volunt, oratum pro dono perseuerantiæ Petri solius.

AT secus est: Pro ea Petri, Apostolorum, & Fidelium Electorum orauit Ioann. 17. *Pater Sancte serua eos in nomine tuo, quos dedisti mihi.*

2. Quod autem pro Petro rogarit, patet ex designatione personali; & distinctione hac: *Satan expetiuit vos.* &c. at verò *Tu confirma.* &c. Tamen illud Petro exoratum donum etiam ad Successores eius pertinet. Ecclesiæque Vtilitatem: Sicut promissio, collatioq; Clauum.

Itaque duo hic impetrauit priuilegia Petro: 1. Fidem fixam & stabilem contra omnes tentationes, quoad sese. 2. Gratiam infallibiliter Docendi. Si non primum; certè secundum permanat ad Successores. De vtroque testantur S. Patres apud Bell. lib. 4. de Pont. c. 3.

Pulcrè